

Д О М О В И Н И.

На Булоњи, поред мора.

Чујеш ли мој поздрав, златна домовино,
Послан из даљнег туђег ти краја,
Где се твој слатки глас никад не чује? —
Атланскога мора тамо се ширина,

Овде Пикардије пружа равнина;
Срце и око мени не мирује,
Обраћа се страни где Триглав краљује,
Око њега огранци мањих планина.

О, здрава буди, божја рука нека на те
Излије среће меру обилну
И нека скоро с тобом здружи дете,

Које ти срдачан поздрав шаље,
Које, куда год ходи за тобом плаче
Као дете које је мајку изгубило.

(Превод Љ. С. Ј.)

Из „Бечких елегија“.

VII

Где сте песници хрватски и песници српски?
Што не почнете, што вам струне не пуштају гласа?
Правога наиме гласа, достојног овога часа!
Неки од вас ћуте, други љубав опевају.
Да ли је сада време слатких речи, љубавних песама?
Сад кад војска бесни, браћа проливају крв?
Зар немате срца, зар вас патње браће не дирају?
Питам, ко је између вас опевао патње раје?
Србијо, ти домовино некад јуначког певања,
Коме се диви свет, које узалуд подражава
Где су ти сада песници који опевају патњу народа,
Славна дела славе да их не заборави свет?
Дигните се песници ви, запевајте нам песме огњене,
Као што их је славни Тиртеј у војсци Шпартанцима певао.
Песме нам певајте које ће свет дивећи се слушати,
На свима језицима света нека се за вама певају.

(Превод Љ. С. Ј.)